

(do 1516/13)

Warszawa, dnia 4 października 2013 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW**

FN-6/062/61-9/MPO/BMI8R-RWPD-100218/2013 | 10-102322

Pani**Małgorzata Hirszel****Sekretarz Komitetu Stałego****Rady Ministrów***Szanowna Pani*

W odpowiedzi na przekazany przy piśmie z dnia 25 września br., nr KRM-24-156-13 ZD62, zgłoszony przez Ministra Sportu i Turystyki *projekt założeń projektu ustawy o Turystycznym Funduszu Gwarancyjnym*, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących uwag.

Ministerstwo Finansów podtrzymuje swoje stanowisko przedstawione we wcześniejszych etapach prac legislacyjnych.

Ministerstwo Finansów stoi na stanowisku, że projektowany Fundusz winien być jednostką samofinansującą się od początku swojej działalności. Dlatego też brak jest zgody resortu finansów na partycypację środków budżetu państwa przy tworzeniu i funkcjonowaniu (w pierwszym okresie działania) Funduszu, w postaci pożyczki w wysokości 2.000 tys. zł, udzielonej z budżetu państwa, oraz wyliczeniu wśród podstawowych źródeł finansowania Funduszu pożyczek z budżetu państwa, przeznaczanych na zaspokojenie roszczeń klientów w przypadku braku środków w trakcie późniejszej działalności Funduszu (str. 20 projektu). Ten ostatni zapis projektu jest niezrozumiały szczególnie w kontekście stanowiska Ministerstwa Sportu i Turystyki, przedstawionego w załączonym do projektu protokole

rozbieżności, jakoby udział środków budżetu państwa był zaplanowany jedynie na etapie tworzenia Funduszu (pkt 1 str. 2).

Należy podkreślić, że resort finansów uznaje i popiera potrzebę stworzenia dodatkowego zabezpieczenia w systemie zabezpieczeń finansowych organizatorów turystyki i pośredników turystycznych. Jednakże w ocenie Ministerstwa Finansów powyższe oznacza konieczność stworzenia jedynie odpowiednich ram prawnych umożliwiające modyfikację systemu, ale bez ponoszenia odpowiedzialności za jego finansowanie ze strony budżetu państwa. Poprawą bezpieczeństwa turystów i funkcjonowania odpowiedniego poziomu zabezpieczeń powinna być zainteresowana przede wszystkim sama branża turystyczna. To bowiem na przedsiębiorcach prowadzących działalność gospodarczą w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz pośredniczenia na zlecenia klientów w zawieraniu umów o świadczenie usług turystycznych ciąży obowiązek pokrywania kosztów odpowiedniego zabezpieczenia finansowego na rzecz klientów na wypadek swojej niewypłacalności (por. art. 5 ust.1 pkt 2 ustawy o usługach turystycznych, art. 7 dyrektywy Rady 90/314/EWG). Ani przywołana dyrektywa, ani kierunki zmian prawa Unii Europejskiej w zakresie turystyki, przedstawione w protokole rozbieżności w stanowisku Ministerstwa Sportu i Turystyki (pkt 1, str. 2-3), nie zdejmują ww. obowiązku z przedsiębiorców, a jedynie nakazują państwu przyjęcie takich rozwiązań prawnych, które zapewnią pełne i rzeczywiste wypełnienie tego obowiązku. Dodatkowo, zbyt duży udział państwa w finansowaniu Funduszu mógłby ewentualnie zostać uznany za pomoc publiczną. Ponadto należy jednoznacznie zaznaczyć, że w toku uzgodnień i współpracy nad projektem założeń do projektu ustawy o Turystycznym Funduszu Gwarancyjnym resort finansów bieżąco wskazywał na aktualną sytuację finansów publicznych, która wyklucza możliwość wsparcia finansowego ze strony budżetu państwa przy tworzeniu i funkcjonowaniu projektowanej instytucji. W tym miejscu pragnę zwrócić uwagę, że na przywołanym przez Ministra Sportu i Turystyki spotkaniu przedstawicieli obu resortów w dniu 5 lipca 2013 r. (protokół rozbieżności pkt. 1 str. 2) nie rozstrzygnięto w sposób jednoznaczny kwestii przyznania środków z budżetu w postaci pożyczki w pierwszym okresie funkcjonowania Funduszu.

Pragnę także podkreślić, że w projekcie ustawy budżetowej na rok 2014 przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 27 września br., nie zostały uwzględnione środki w wysokości 2.000 tys. zł z przeznaczeniem na utworzenie i działalność Turystycznego Funduszu

Gwarancyjnego. Koniecznym jest zatem pozyskanie innego źródła finansowania działalności Funduszu w początkowym okresie funkcjonowania, np. z kredytu bankowego.

Powyższe stanowisko Ministerstwa Finansów znajduje oparcie w uznaniu przez projektodawcę założenia o konieczności oparcia nowo tworzonej instytucji na idei samofinansowania oraz wyłączeniu Funduszu z jednostek sektora finansów publicznych (str. 9 projektu).

W kontekście powyższych uwag należy także rozważyć zastrzeżenia resortu finansów (wskazane w pkt 2 tabeli rozbieżności) co do właściwego wyważenia cech prywatno- i publicznoprawnych projektowanej instytucji oraz przyznania szerokich uprawnień ministrowi właściwego do spraw turystyki, co przejawia się w:

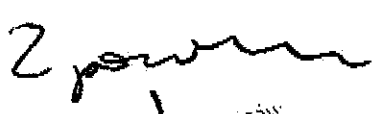
- nadawaniu statutu Funduszowi,
- sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością Funduszu w oparciu o ustawę o kontroli w administracji rządowej,
- uprawnieniu do powoływania i odwoływania członków Rady Funduszu,
- ustalaniu wynagrodzenia członków Rady Funduszu,
- uprawnieniu do ustalania wysokości składki na rzecz Funduszu,
- uprawnieniu do powołania pierwszego Prezesa Funduszu.

Powyższe wraz z propozycją partycypacji środków z budżetu państwa wywołują wątpliwości co do klasyfikacji nowo tworzonego Funduszu poza sektorem finansów publicznych.

Ministerstwo Finansów podtrzymuje także swój sprzeciw (pkt 4 tabeli rozbieżności) co do potrzeby zwiększenia funduszu wynagrodzeń celem utworzenia przez Ministerstwo Sportu i Turystyki trzech dodatkowych etatów do spraw nadzoru i kontroli nad Funduszem. Koszty wiążące się z realizacją zadań związanych z nadzorem i kontrolą nad Funduszem winny być sfinansowane przez Ministra Sportu i Turystyki w ramach limitu wynagrodzeń na dany rok budżetowy określonego dla częściach 25 i 40, których jest dysponentem. Ponadto, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 27 września 2013 r. projekt ustawy budżetowej na rok 2014 nie uwzględnia zwiększenia środków na wynagrodzenia w części 40 – Turystyka. Zatem zawarte w projekcie założeń stwierdzenia dotyczące „zaplanowania dodatkowo w projekcie budżetu państwa na rok 2014” środków na ww. wynagrodzenia muszą zostać usunięte.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę, iż w administracji publicznej nie występują obecnie limity zatrudnienia. Każdy dysponent ma możliwość swobodnego kształtowania stanu zatrudnienia w ramach posiadanego funduszu wynagrodzeń. Biorąc zatem pod uwagę podejmowane na przestrzeni ostatnich lat wysiłki w zakresie konsolidacji finansów publicznych oraz uwzględniając obecną sytuację finansów publicznych, realizacja zadań w zakresie nadzoru i kontroli nad Funduszem winna odbywać się w ramach dotychczas posiadanych środków na wynagrodzenia i nie może stanowić podstawy do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa. W pierwszej kolejności należy rozważyć możliwość realizacji ww. celów poprzez dokonanie odpowiednich zmian organizacyjnych i racjonalizację zatrudnienia w resorcie sportu i turystyki, a w dalszej kolejności poszukanie możliwości ewentualnego wzrostu zatrudnienia w ramach środków na wynagrodzenia w części 40, bądź w części 25 budżetu państwa, której Minister Sportu i Turystyki jest również dysponentem. Należy bowiem pamiętać, iż w związku realizacją zadań dotyczących organizacji Mistrzostw Europy Euro 2012 Ministerstwo Sportu i Turystyki zwiększyło zarówno stan zatrudnienia, jak i posiadany fundusz na wynagrodzenia.

Odnosząc się do pkt 3 tabeli rozbieżności, należy zwrócić uwagę, iż w piśmie Ministerstwa Finansów skierowanym do Ministerstwa Sportu i Turystyki z dnia 5 września br., sygn. FN-6/0310/61-7/MPO/RWPD-69509/2013/RD-91749/2013, nie znalazły się wskazane zastrzeżenia. Tym samym umieszczenie ich w protokole rozbieżności datowanym na dzień 19 września br. nie znajduje uzasadnienia.

Z pow.
Wojciech Kowalczyk
PODSEKRETARZ STANU

Do wiadomości:

Pani Joanna Mucha
Minister Sportu i Turystyki